

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 stycznia 2017 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił M. S. prawa do wcześniejszej emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że wnioskodawczyni na dzień 1 stycznia 1999 roku nie udowodniła wymaganego, co najmniej 15-letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, pomimo spełnienia przez wnioskodawcę pozostałych warunków. Organ rentowy zaliczył wnioskodawczyni do zatrudnienia w szczególnych warunkach okres w łącznym wymiarze 14 lat, 8 miesięcy i 17 dni. Odmówił uwzględnienia jako pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia od 22 sierpnia 1996 roku do 30 listopada 1998 roku w firmie (...) " wobec zapisów w świadectwie pracy z dnia 31.01.1997 r i z dnia 30.11.1998 r wystawionych przez firmę (...), stwierdzających, że wnioskodawczyni nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach

/ decyzja k. 17 – 17 odwrót plik II akt ZUS/.

W dniu 30 stycznia 2017 roku M. S. złożyła odwołanie od powyższej decyzji, uznając ją za krzywdzącą. W uzasadnieniu odwołania skarżąca wskazała, że wykonywana przez nią praca w okresie od 22 sierpnia 1996 roku do 31 stycznia 1997 roku , od 01 lutego 1997 roku do 30 listopada 1998 roku w Przedsiębiorstwie (...) była pracą w warunkach szczególnych.

/odwołanie k.2 /.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie, podnosząc argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie k. 3 – 3 odwrót/.

Na rozprawie w dniu 05 lipca 2017 roku wnioskodawczyni poparła odwołanie a pełnomocnik organu rentowego wniósł o oddalenie odwołania

/oświadczenia stron: e- protokół rozprawy z dnia 05.07.2017 r 00:20:19 – 00:20:54 płyta CD k.15/.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni M. S. urodziła się w dniu (...).

/okoliczność bezsporna/.

W dniu 30 grudnia 2016 r M. S. złożyła wniosek o ponowne rozpatrzenie prawa do emerytury. Poprzedni wniosek z dnia 6 grudnia 2016 r. został załatwiony odmownie decyzją z dnia 19 grudnia 2016 r. Wnioskodawca nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

/wnioski k. 1- 3 , k.10 , decyzja k. 9 plik II akt ZUS/..

Wnioskodawczyni posiada kwalifikacje wykwalifikowanego obuwnika przemysłowego

/świadectwo pracy k. 11 plik I akt ZU/.

W dniu 31 stycznia 1997 roku wystawiono świadectwo pracy, w którym wskazano, że w okresie od 22 sierpnia 1996 roku do 31 stycznia 1997 roku M. S. była zatrudniona w Przedsiębiorstwie (...) s.c. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku obuwnik. W punkcie 8 wskazano, że M. S. nie wykonywała pracy w warunkach szczególnych.

W dniu 30 listopada 1998 roku wystawiono świadectwo pracy, w którym wskazano, że w okresie od 01 lutego 1997 roku do 30 listopada 1998 roku M. S. była zatrudniona w Przedsiębiorstwie (...) s.c. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku obuwnik. W punkcie 8 wskazano, że M. S. nie wykonywała pracy w warunkach szczególnych

/ świadectwa pracy z dn. 31.01.1997 r i z dn. 30.11.1998 r – k. 16 , k. 17 plik I akt ZUS/.

Przedsiębiorstwo (...) s.c. świadczyło usługi obuwnicze. Wnioskodawczyni w ramach spornego okresu zatrudnienia wykonywała prace związane z klejeniem i wykańczaniem wyrobów przemysłu skórzanego przy nanoszeniu kleju i sklejanii elementów wyrobów z użyciem klejów toksycznych . Praca wnioskodawczyni polegała na klejeniu elementów butów ręcznie. Kleiła podszewki do skór. Zawijała cholewki smarowała klejem. Kleiła zamsze, skóry przy użyciu kleju kauczukowego, butaprenu. Przygotowywała obuwie do przeszycia.

W okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) ” s.c. wnioskodawczyni nie była oddelegowywana do wykonywania innych czynności. Nie było przestojów w pracy. Wnioskodawczyni wykonywała w pełnym wymiarze czasu pracy tę samą pracę.

/ zeznania świadka E. C. e- protokół rozprawy z dnia 05.07.2017 r 00:02:30 – 00:07:52 płyta CD k. 15, zeznania świadka G. K. e- protokół rozprawy z dnia 05.07.2017 r 00:07:52 – 00:13:00 płyta CD k. 15, zeznania wnioskodawczyni e- protokół rozprawy z dnia 05.07.2017 r 00:20:19 – 00:20:54 płyta CD k. 15/.

Wnioskodawczyni udokumentowała 21 lat 7 miesięcy i 28 dni ogólnego stażu pracy w tym 18 lat, 5 miesięcy i 1 dzień okresów składkowych i 3 lata, 2 miesiące i 27 dni okresów nieskładkowych. Organ rentowy uznał za udowodniony okres pracy w warunkach szczególnych w łącznym wymiarze 14 lat, 8 miesięcy i 17 dni. Odmówił natomiast uwzględnienia jako pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia wnioskodawcy od 22 sierpnia 1996 r do 30 listopada 1998 r w Przedsiębiorstwie (...) ” na stanowisku obuwnika

/okoliczność bezsporna/.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji osobowej ze spornego okresu pracy wnioskodawczyni w Przedsiębiorstwie,, (...) s.c. obejmującej w szczególności kopię świadectw pracy z dnia 31 stycznia 1997 roku oraz z dnia 30 listopada 1998 roku w zakresie okresu tego zatrudnienia i stanowiska pracy jak i wymiaru czasu pracy . Ponadto Sąd dokonał ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie na podstawie osobowych źródeł dowodowych w postaci zeznań świadków E. C. i G. K., pracujących z wnioskodawczynią w spornym okresie zatrudnienia, a zatem posiadających wiedzę odnośnie charakteru zatrudnienia wnioskodawczyni i rodzaju wykonywanych przez nią czynności oraz w postaci zeznań wnioskodawczyni. Zgromadzonym dowodom Sąd w całości dał wiarę. Zeznania świadków – osób obcych wobec wnioskodawczyni i niezainteresowanych bezpośrednio rozstrzygnięciem sprawy na korzyść którejkolwiek ze stron, a jednocześnie pracowników tego samego zakładu pracy i w tym samym czasie, co wnioskodawczyni, w ocenie Sądu nie budzą wątpliwości przy ocenie ich wiarygodności. Nie są one wewnętrznie sprzeczne, ani sprzeczne z zeznaniami wnioskodawczyni .

Sąd nie dał wiary dokumentom w postaci świadectw pracy z dnia 31 stycznia 1997 roku oraz z dnia 30 listopada 1998 roku w zakresie w jakim wskazują, że wnioskodawczyni nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach gdy z zeznań świadków E. C. i G. K. , wnioskodawczyni wynika, że M. S. pracując na stanowisku obuwnika wykonywała prace w warunkach szczególnych związane z klejeniem i wykańczaniem wyrobów przemysłu skórzanego z użyciem klejów toksycznych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie i jako takie skutkuje zmianą zaskarżonej decyzji.

Zgodnie z treścią art. 184 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2016 roku, poz.887 – j.t. ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku

przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Stosownie do treści art. 184 ust. 2 ww. ustawy, emerytura, o której mowa w ust.1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Prawo do emerytury na podstawie art. 184 ww. ustawy przysługuje ubezpieczonemu, który na dzień wejścia w życie ustawy (1 stycznia 1999 roku) spełnił określone w niej wymogi stażowe, a po tej dacie osiągnął wymagany wiek, niezależnie od tego czy w chwili osiągnięcia tego wieku wykonywał pracę w szczególnych warunkach, czy wykonywał inną pracę i czy pozostawał w zatrudnieniu.

Definicja ustawowa „pracy w szczególnych warunkach” została zawarta w art. 32 ust. 2 ww. ustawy o emeryturach i rentach. Zgodnie z tym przepisem, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Stosownie do treści art. 32 ust. 4 ww. ustawy wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1 rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki na podstawie którym osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Za dotychczasowe przepisy (w rozumieniu art. 32 ust. 4 ww. ustawy) należy uważać przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43), ale wyłącznie w zakresie regulowanym przez ww. ustawę o emeryturach i rentach, a więc co do wieku emerytalnego, rodzaju prac lub stanowisk oraz warunków, na jakich osobom wykonującym prace określone w ust.2 i ust.3 art. 32 tej ustawy przysługuje prawo do emerytury (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2002 roku, III ZP 30/01, OSNAP 2002/10/243 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2009 roku, II UK 31/09, Lex nr 559949). Pracę taką pracownik musi wykonywać stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku (§ 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze), aby nabyć prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym.

Według treści § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudniania” uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

W świetle § 2 ust. 1 tegoż rozporządzenia oraz zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy

obowiązującym na danym stanowisku pracy, przy czym powyższe okoliczności pracownik jest obowiązany udowodnić (por. wyrok Sądu Najwyższego z 15 grudnia 1997 r. II UKN 417/97 – (...) i US (...) i wyrok Sądu Najwyższego z 15 listopada 2000 r. II UKN 39/00 Prok. i Prawo (...)).

Stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia okresy takiej pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według określonego wzoru, lub świadectwie pracy.

Prawo do emerytury przewidziane w art. 184 w związku z art. 32 ustawy emerytalnej ma charakter wyjątkowy, jest odstępstwem od ogólnej reguły dotyczącej warunków przechodzenia na emeryturę, a zatem właściwe przepisy muszą być wykładane w sposób ścisły. Niedopuszczalna jest wykładnia rozszerzająca, prowadząca w konsekwencji do wypaczenia idei, że emerytura w wieku wcześniejszym jest wynikiem pracy w obciążających dla zdrowia warunkach. Wykonywanie pracy w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy oznacza, że pracownik nie ma powierzonych innych obowiązków jak tylko te, które dotyczą pracy w szczególnych warunkach. Istotnym warunkiem przyznania świadczenia z tytułu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach jest stwierdzenie w ramach pełnego wymiaru czasu pracy oddziaływania szkodliwych warunków na organizm pracownika. R. legis instytucji przewidzianej w art. 32 ww. ustawy o emeryturach i rentach z FUS opiera się na założeniu, że praca wykonywana w szczególnych warunkach przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też osoba wykonująca taką pracę ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni.

Środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest - w myśl § 2 ust. 2 - świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawione według określonego wzoru lub świadectwo pracy, w którym zakład pracy stwierdza charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których jest uzależnione przyznanie emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach. Regulacja § 2, statuująca ograniczenia dowodowe i obowiązująca w postępowaniu przed organem rentowym, nie ma zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym nawet zeznaniami świadków (uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 roku, III UZP 5/85, Lex 14635, uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 roku III UZP 6/84, Lex 14625; wyrok Sądu Najwyższego z 30 marca 2000 r. II UKN 446/99, Lex 48778).

Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do ww. rozporządzenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 roku, sygn. II UKN 598/00, Lex nr 79840, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2009 roku sygn. I PK 194/08, Lex nr 653420). Nie jest natomiast dopuszczalne uwzględnianie przy ustalaniu okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika, przez co tak zatrudniony nie spełniał koniecznego warunku dla uzyskania wcześniejszych uprawnień emerytalnych, jakim było stałe wykonywanie pracy szkodliwej w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na zajmowanym stanowisku pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2008 r. sygn. II UK 306/07 Lex 528599).

Należy również wskazać, że świadectwo pracy w warunkach szczególnych wydane pracownikowi przez pracodawcę z zachowaniem warunków przewidzianych normą § 2 ww. rozporządzenia stanowi domniemanie i podstawę do przyjęcia, iż okres pracy w nim podany jest okresem pracy w warunkach szczególnych. Samo jednakże posiadanie świadectwa pracy potwierdzającego wykonywanie zatrudnienia w warunkach szczególnych organu rentowego nie wiąże i nie przesądza automatycznie o przyznaniu świadczenia emerytalnego na podstawie art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Świadectwo wykonywania pracy w szczególnych

warunkach w postępowaniu sądowym traktuje się jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki może być więc weryfikowany pod kątem prawdziwości wskazanych w nim faktów (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 4 listopada 2008 roku sygn. III AUa 3113/08, Lex nr 552003; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 30 listopada 2006 roku sygn. III AUa 466/06, opubl: Orzecznictwo Sądu Apelacyjnego w Katowicach rok 2007, Nr 3, poz. 8; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 24 września 2008 roku sygn. III AUa 795/08, opubl: Orzecznictwo Sądów Apelacji B. rok 2008, Nr 4, str. 60). Sąd nie jest zatem w żaden sposób związany oceną charakteru zatrudnienia pracownika dokonaną przez pracodawcę w wystawionym pracownikowi świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Ma ono służyć jedynie celom dowodowym. Dokument ten podlega co do swojej wiarygodności i mocy dowodowej takiej samej ocenie, jak każdy inny dowód (art. 233 § 1 k.p.c.) – vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2009 r., sygn. I UK 316/08, LEX nr 707858, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2011r., sygn. akt III UK 213/10, LEX nr 950436).

W przedmiotowym stanie faktycznym nie budzi wątpliwości fakt, iż wnioskodawczynie spełnia przesłanki ustawowe co do: wieku, braku członkostwa w otwartym funduszu emerytalnym oraz wymaganych na dzień 1 stycznia 1999 roku okresów składkowych i nieskładkowych. W ocenie Sądu – wbrew stanowisku organu rentowego – wnioskodawczynie spełnia również warunek, co do posiadania 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Zgodnie z art. 6 k.c. to na wnioskodawcy spoczywał ciężar dowodowy w niniejszej sprawie. Oparcie polskiej procedury cywilnej na zasadzie kontradyktoryjności jedynie w wyjątkowych przypadkach dozwala Sądowi na podjęcie czynności mających na celu pobudzenie inicjatywy stron, a zasadą w tym zakresie jest samodzielne dążenie uczestników postępowania do wykazania prawdziwości podnoszonych twierdzeń. Jeżeli twierdzenie istotne dla rozstrzygnięcia nie zostanie udowodnione, to o merytorycznym rozstrzygnięciu sprawy decyduje rozkład ciężaru dowodu. Zatem strona, na której spoczywa ciężar dowodu, ponosi ryzyko ujemnych skutków niedopełnienia swoich obowiązków w tym zakresie. Sąd Okręgowy uznał również, zgodnie z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku, iż nie jest zarówno zobowiązany, jak i uprawniony do przeprowadzenia dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (patrz wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76).

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika jednoznacznie, że w okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) s.c. na stanowisku obuwnika wnioskodawczynie wykonywała w pełnym wymiarze czasu pracy prace związane z klejeniem i wykańczaniem wyrobów przemysłu skórzanego. Praca wnioskodawczynie polegała na klejeniu elementów butów ręcznie. Kleiła podszewki do skór. Zawijała cholewki smarowała klejem. Kleiła zamsze, skóry przy użyciu klejów toksycznych - kauczukowego, butaprenu. Przygotowywała obuwie do przesyłania.

Istotne znaczenie w przedmiotowej sprawie miało poczynione przez Sąd ustalenie, że w Przedsiębiorstwie (...) " s.c. wnioskodawczynie wykonywała w pełnym wymiarze czasu pracy i bez przestojów tę samą pracę, nie będąc oddelegowaną do innych czynności.

Analiza treści wykazu A do powołanego wcześniej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku wskazuje, że wykonywane przez wnioskodawczynie prace odpowiadają pracom wymienionym w Dziale VII (zatytułowanym „W przemyśle lekkim ”) pod poz. 14 (“Prace związane ze szlifowaniem, klejeniem i wykańczaniem wyrobów przemysłu skórzanego ”) jako prace w szczególnych warunkach.

Przy kwalifikacji pracy wykonywanej przez wnioskodawczynie w spornym okresie w Przedsiębiorstwie (...) " s.c. jako pracy w warunkach szczególnych, pomocnicze znaczenie ma również branżowe (odpowiednie dla branży przemysłu, w której działalność prowadził ww. zakład) zarządzenie nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca

1987 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego, na których wykonywane są prace w warunkach szczególnych uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty (Dz.Urz.MG.1987.4.7). W dziale VII wykazu A, stanowiącego załącznik nr 1 do ww. zarządzenia (zatytułowanym „ W przemyśle lekkim ”) pod poz. 14 (zatytułowaną “ Prace związane ze szlifowaniem, klejeniem i wykańczaniem wyrobów przemysłu skórzanego ”) w punkcie 2 wymienione jest stanowisko pracy obuwnika - montażysta, formowacz, szwacz (przy nanoszeniu kleju i sklepaniu elementów wyrobów z użyciem klejów toksycznych).

Powyższe ustalenie prowadzi do wniosku, iż w spornym okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) ” s.c w Ł. od 22 sierpnia 1996 r do 30 listopada 1998 r na stanowisku obuwnika wnioskodawczyni wykonywała pracę w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Mając powyższe na uwadze oraz fakt, że organ rentowy uznał za udowodniony okres pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych w łącznym wymiarze 14 lat, 8 miesięcy i 17 dni, uzasadnione jest przyjęcie, że w odniesieniu do wnioskodawczyni spełniona została również przesłanka posiadania co najmniej 15-letniego okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych.

Z uwagi na to, że – jak wskazano wcześniej – M. S. posiada również wymagany ogólny co najmniej 20 letni staż pracy, ukończyła wymagany wiek oraz nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, należy stwierdzić, że spełnia ona wszystkie warunki konieczne dla nabycia prawa do wcześniejszej ze względu na wiek emerytury.

Na podstawie art. 100 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych prawo do emerytury powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do jej nabycia.

Na mocy art. 129 ust. 1 ustawy, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Wnioskodawczyni złożyła wniosek o ustalenie prawa do emerytury w grudniu 2016 r, wymagany wiek osiągnęła w dniu 20 stycznia 2013 roku zatem prawo do emerytury należało wnioskodawczyni przyznać od dnia 1 grudnia 2016 r. tj. od miesiąca, w którym złożyła wniosek.

Z tego względu Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał M. S. prawo do emerytury od dnia 1 grudnia 2016 roku, orzekając jak w wyroku.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć organowi rentowemu, wypożyczając akta rentowe.

D.D- Z.